

El Tren sense nom

Era 30 de novembre del 1930 a Hamburg, tot estava bastant tranquil. A les 7:15, la campana havia sonat només una vegada.

En Saül es trobava en una plaça força gran, no obstant això, només estava ell i una senyora d'uns vuitanta anys ben vestida amb cara de pocs amics.

El silenci va ser interromput pels passos de la senyora que passejava tranquil·lament amb la seva bossa; al contrari d'en Saül que caminava bastant de pressa, però sense córrer. Avançava amb un pas bastant silenciós com un lleó a punt d'atacar a la seva presa. Cada vegada ell s'apropava més de la vella, i d'un cop, es va sentir el cruixit d'una branca que va fer que la dona gran es girés bruscament. Aquesta última no havia trobat a ningú, però tenia una cara sospitosa, havia sentit que algú estava darrere d'ella. Sense importància va intentar veure l'hora amb el seu rellotge, però, la seva bossa havia desaparegut. Davant tenia en Saül que estava fugint amb la bossa de la dona.

- Eh, tu, Lladre!- Va exclamar la vella.

El crit de la dona havia despertat a tot el veïnat, on nens i dones miraven per la finestra encuriosida: "Mama que passa?", va dir un nen mentre Saül sortia corrents amb la bossa.

Tothom estava observant-lo, el que va fer que vagi encara més ràpid. De sobte va veure un grup de policies mirant tota la plaça i com a conseqüència, Saül va canviar de direcció. Ell anava cada vegada més ràpid, i més quan va veure que estava en plena persecució amb cinc policies al darrere. Llavors, quan van entrar en un petit poble, les autoritats es van dispersar. Ell va córrer com un nen petit en un laberint, i va voler entrar en un bar, però era massa d'hora: "*Obrim a les 8:00*". No va tenir opció, i va pujar a una casa amb l'ajuda d'unes pedres i va intentar localitzar als policies des-de la part superior. No va trobar ningú.

- Tu! Mans amunt. - Va dir un policia apuntant-li a Saül amb un revòlver.

Ell es va girar, va aixecar les mans i es va apropar al policia amb cautela. Sense cap emoció a la cara, es va quedar quiet, sense respirar, sense mirar al policia. Ràpidament, en Saül va agafar la mà del policia i li va agafar la pistola; tot seguit, el va empunyar i amb la mateixa arma el va apuntar sense pietat.

El policia, que ara tenia els ulls plens de terror, va xiuxiuejar “No”.

En Saül el va mirar fredament i d'un cop va disparar: matant-lo sense esforç... Va somriure.

El soroll del tir va alertar a tothom, i van aparèixer més policies, el que va fer que Saül arranques a córrer . Ell no anava cap a una direcció en concret, ell només anava de pressa.

Llavors, la seva velocitat va reduir-se quan va veure una estació de trens: la típica d'Hamburg. Sense pensar-ho dues vegades va entrar mentre mirava al seu enre amb pistola en mà.

De sobte, va trobar-se una cosa d'allò més estrany: no hi havia ningú a l'estació. Saül va veure el rellotge de la senyora a la qual va robar, eren les 7:42.

- No treballen aquí, o què?- Va dir mentre reia.

Hi havia només un tren, però no hi havia ningú; les portes eren obertes, no hi havia conductor, no hi havia nom, no tenia ni número ni direcció ni marca de reconeixement; res: era un tren sense nom.

De totes maneres ell va entrar, però amb precaució, mirant cada detall del tren; i va agafar el primer seient que va veure. De la butxaca va treure una llibreta i una ploma on hi havia una llista de coses escrites, i va escriure: “Robatori” i “Policia *assassinat*”. Seguit això, els va (titllar) i va tornar a somriure un altra vegada.

De sobte, les portes del tren es van tancar amb un soroll molt brusc que va provocar que Saül fes un petit salt. El tren va avançar just després que les portes es tanquin; no hi havia ningú.

- Baixo a la pròxima parada...- Va xiuxiuejar.

Ell es quedava quiet al seu seient amb la seva llibreta de crims a les mans, i després d'uns pocs minuts es va apropar a la porta de sortida del tren; i de forma estranya el tren va avançar, saltant-se la parada.

- El conductor és imbècil? El mato!

Saül enfadat va anar a la cabina de conducció (estava bastant a prop). Va picar la porta enrabiat bastants cops, on va acabar per donar-li una puntada de peu que va trencar la porta. Va entrar, però, estava tot buit. Va fer una ganyota i es va girar per tornar a la porta. Apropant-se a una de les finestres per observar, alguna cosa el va deixar impactat: era de nit...

Va mirar el rellotge:

- Les 3:00 de la nit!?- Va exclamar.

En Saül estava paralitzat, volia baixar del tren: va anar corrents cap a la porta del vehicle i la va colpejar per sortir. Quan començava a rebre aire, abans que faci un pas a terra, el tren va anar encara més ràpid, on Saül va caure a dins. La velocitat va augmentar de manera molt estranya.

- Què?- Va dir- No puc sortir.

El tren anava tan de pressa que en Saül va haver-hi d'agafar-se d'un seient: els seus cabells se n'anaven pel darrere del cap, no mantenia l'equilibri i més d'una vegada s'ha caigut. De sobte, la velocitat es va reduir, i la porta es va tancar sol.

- Però... Jo he trencat aquesta cosa.

En Saül, cansat i sense energies va intentar sortir; però, era en va: apareixia la mateixa anomalia una vegada i una altra. El cansament va fer que s'adormís en un seient ple de pols, ell, acostat, mirava amunt amb els ulls oberts dient en silenci: "No pot ser real".

El sol va sortir. Saül va presenciar-ho des-de la finestra, el seu rellotge indicava les 10: 02. Quan es va despertar, va adonar-se que no era un somni, encara estava en aquell dimoni disfressat en un vehicle públic. El seu estómac va fer un soroll que va fer vibrar la seva panxa:

- Ah! Tinc gana.- Va cridar ell.

Ell anava vagant de vagó en vagó per veure si hi havia alguna cosa per menjar. No obstant això, ell no trobava res de més, havia contat vint vagons. Vint-i-sis; trenta; quaranta; quaranta-nou vagons... Era com si fossa infinit, d'igual manera que era repetitiu, ja que cada vagó era exactament el mateix.

D'un cop, al número cinquanta-tres va veure una cosa escrita en una paret, estava tot en majúscules i la cal·ligrafia no era molt bona. El missatge es va veure bastant borrós, va fregar els seus ulls; tant que semblava paranoic. Estrany no? Per sort, en Saül va poder veure el que hi havia escrit:

“El cor del tren està més a prop que mai”

Després de llegir aquelles paraules que ell mateix no va entendre, les paraules es van tornar a veure malament: borrós; barrejat i mal escrit... Les paraules es van transformar, i una figura misteriosa va aparèixer; era gran, vert, desfigurada i quasi invisible. Un calfred li va recórrer tota l'esquena, on va empassar saliva. La figura va quedar-se quiet davant d'ell mentre feia un soroll ombrívol; com un foc acabat d'apagar. Saül estava en xoc i els seus ulls tremolaven i quedaven oberts on solament se sentia el soroll d'aquell ser estrany, i el cor d'en Saül anava a mil. De sobte, la figura va anar directe a la cara d'en Saül; ell es va espantar i va quedar per terra després d'un crit. Va aixecar els ulls i aquella cosa va desaparèixer, però no era l'única sorpresa: ja era de nit... Un altra vegada. Saül estava perplex, intentant trobar una resposta. Eren les 23:57, com si el dia hagués passat en tres minuts, però sentia com si fos dos dies; en Saül volia simplement dormir, estava cansat. Les seves ulleres ocupaven tota la cara, i ell no podia mantenir l'equilibri; era com si es desmaiés. Saül estava vagant pel tren, havia perdut la noció del temps i va agafar un seient aleatori on pogués dormir tranquil·lament... no? No. Alguna cosa va fer que els seus ulls s'obrissin, no va saber el que, es va aixecar com si tingués tota l'energia del món. Quan es va aixecar, va veure una munió al vagó: eren verds, gairebé invisibles i miraven fixament Saül: eren com fantasmes. Per instint propi, va anar corrent amb el puny tancat per colpejar-los... però era en va. Cada puny traspassava aquests fantasmes, en què Saül va haver de parar pel cansament. Una llàgrima li va recórrer per les galtes.

De tots els fantasmes que hi havia al vagó, una es va posar davant de tots: era una nena, vestimenta de pijama, cara trista i un peluix a la mà.

- Que et passa?- Va dir la nena

Saül estava atònit:

- Em sones molt, crec que t'he vist abans, crec... Que et conec.- Va dir ell.
- Tu també, de fet, ets l'última persona que vaig veure.
- Què?

De sobte, els espectres es van apropar, i un d'ells va ser un policia... era jove, amb un bigoti característic i una cicatriu al front, com si d'un tir es tractés. Saül el va assenyalar amb el dit.

- Jo et vaig matar... En la persecució- Va dir mentre li tremolava la veu.
- I a mi també- Va dir la nena

Tots els fantasmes van dir el mateix;” i a mi també”... Saül, mentre donava una ullada a cada víctima, va conèixer a tots. Estava espantat i va decidir córrer com és evident. Aleshores, després de travessar diverses portes, va tornar a ser de dia, una altra vegada. De fet, ell es va tocar la barbeta i va notar pèl: tenia barba. Va caure. S'estava tocant la barbeta durant un bon temps, de fet només pensava que estava al·lucinant. Els cabells estaven despentinats, la veu era ronca i la roba ja arrugada. Es va aixecar.

Necessitava llum així que va anar cap a la finestra: va veure el mar.

- Estem a Bremen? Però si ha passat dos dies, crec que estem per França, no?

Saül es va girar cap a la dreta, i una gran ciutat va contemplar: amb els seus carrers elegants, grans, la gent amb els seus diaris... Tot i això, li va cridar alguna cosa l'atenció, un edifici gran d'uns quaranta metres estava al mig amb un rellotge immens. Era el Big Ben.

- Ha de ser una broma! - Va cridar- Estem a Londres?

Saül va tornar a girar-se, i va veure mar, de la mateixa manera que a l'altra banda hi havia el Big Ben. Només pensava que estava en coma o que era càstig de Déu. Ell estava cansat, no tenia forces, tenia set, el seu estómac estava buit i a sobre no sabia com continuava viu Aleshores, després d'un lapsus, va tornar a ser de nit com de costum; la barba de Saül havia crescut. Semblava que ell estava en aquell infern durant uns minuts, però de debò se sentien unes setmanes, ja no sabia quants dies havien passat.

Estava parat, mirant el terra, semblava que tenia una crisi existencial, però va ser interromput per un soroll. Els vagons es començaven a moure com un terratrèmol. Els llums parpellejaven, i el soroll del tren va aparèixer provocant que Saül tanqués els ulls. De sobte, es van sentir udols de llop molt a prop... Ell no podia respirar. Mirava el seu voltant; estava en pànic mentre plorava.

- Déu meu, t'ho suplico!

Els llums es van apagar de cop i volta, i una figura verda va aparèixer: era un altre fantasma... De fet, eren dos... i tres.

- Mare, ets tu?- Va preguntar ell.

Era una dona amb el seu fill i un altre home al qual en Saül li va dir “pare”. Els dos pares estaven davant del nen mirant-lo amb fàstic:

- Què són aquestes notes?- Va dir la mare amb un paper a la mà.

De sobte, els fantasmes es van canviar de lloc, com si fos un escenari. De fet, en Saül va veure a un nen: era ell. Es va veure en aquell petit nen al qual el seu passat el va transformar en qui es ara.

L'escenari va canviar dràsticament, i es veia el pare pegant al nen. L'escenari va tornar a canviar i es veia uns altres nens tirant fang al petit Saül de la mateixa manera que, quan va tornar a canviar: es veia un policia renyant-lo...

Els fantasmes van desaparèixer, se'n van anar com una espurna de foc verd que girava per tots els seients del vagó. Després d'aquesta desaparició, la llum es va encendre, i Saül continuava quiet, pensatiu, plorant: havia contemplat el seu propi passat infernal. Ell es va agenollar.

Estava un temps plorant i lamentant-se, però, després, una llum li va travessar el rostre que provenia de la finestra; de fet era el sol, que alhora es va transformar en lluna. Es canviava sol i lluna, llum i fosc, dia i nit una vegada i una altra. Era molt repetitiu en què cada cop anava més de pressa; era un bucle gairebé infinit. Saül es va aixecar, estava hipnotitzat pel canvi de temps, si ja estava una setmana en aquell tren imagina semblar estar altres setmanes més. Ell tremolava, no parpellejava, el seu cor anava molt de pressa: no era nervis, ni por... Era una cosa molt estranya. Un sentiment de no pensar en l'ahir o el demà o què faria; no importava, era una mena de somni i tristesa en que l'única, cosa que temia, és de no tornar-ho a fer: era penediment. Aleshores, després d'un bucle temporal per dir-ho molt llarg, es va aturar a la nit en què tot era fosc. Les llums es van encendre. Només va haver-hi silenci seguit d'un sospir d'alleujament de Saül.

Una porta es va obrir, i la mateixa figura verda i desfigurada va aparèixer mentre se sentien veus:

“El cor del tren”

“El cor del tren”

“El cor del tren”

Les veus eren gairebé un xiuxiueig, gairebé no tenia veu... Més aviat gairebé no tenia ànima. Saül, espantat després de veure el fantasma imponent, va anar corrent de vagó en vagó on anava el més ràpid possible sense importar on arribava. El fantasma seguia darrere de manera fluida, on cada vagó que travessava s'inundava d'un fum verd. La cosa anava molt de pressa, més que Saül, fins i tot

fregant-li, en què aquest últim ni es va atrevir a mirar enrere. El seu cor anava cada cop més ràpid, en què la seva por va fer que faci diversos crits d'auxili. Saül, evidentment es cansava cada vegada, en què cada pas semblava forçat. Va haver de parar-se. Tot i això, quan es va girar, el fantasma... Ja no hi era. Havia desaparegut del tot: silenci, fosc, fins i tot el tren en moviment (com sempre) no feia cap so.

- On és, què està passant?

Un silenci molt incòmode va aparèixer, inundant tot el tren. De sobte, el so d'un tro va fer que vagi passos enrere, tocant-se amb la maneta de la porta. Després de tocar-la, la va deixar anar immediatament i es va fixar a la mà: s'havia cremat. Va tocar la porta i va notar una calor molt forta, com si toqués una espasa acabada de forjar. Aleshores, es va girar i va veure foc sortir dels seients. Les seves llàgrimes van desaparèixer, i amb l'adrenalina a la ment, va trencar la porta amb el peu on va intentar escapar del foc. Però era inútil, ja que quan va continuar avançant, es va trobar encara més foc. No tenia escapatòria, estava atrapat en què l'única cosa que rebia era la calor de les flames. A més de la calor, va sentir vent que va recórrer als braços, així que ràpid va anar a veure d'on provenia: hi havia una finestra trencada. Saül va anar cap a la finestra per travessar-la i sortir; no obstant el tren anava molt de pressa en veure que ell sortiria. No tenia cap opció.

- Déu meu, perdona'm!

Ell, en comptes d'anar-se'n fora, va decidir anar per la zona superior del tren. La velocitat es va reduir, cosa que va permetre que estigués dret. Va sentir aire per primera vegada, aire pur. Va mirar el cel estrellat i va tancar els ulls sentint el vent. El que no va sentir el vent van ser els peus de Saül, que va sentir que s'estaven cremant. De sobte, foc va aparèixer com una explosió, i com a conseqüència cada vagó estava en flames. Ell no veia final, era el tren amb vagons interminables on només es veia boira i foc. Del foc, va aparèixer una figura verda: el cor del tren, cada cop més gran i cada vegada més imponent. Aquesta cosa estava quieta, mirant fixament Saül. Tot i això, Saül, va fer un pas enrere.

- Ja sé el que vols- Va dir

El fantasma va fer un petit somriure en què després d'això, una massa de foc va sortir pels aires i el tren es va omplir de foc: l'únic que estava nítid era el vagó on se situava en Saül.

Ell va posar la mà a la butxaca, i va agafar la seva llibreta de crims que tant li feia riure i li va ensenyar al fantasma. El cor del tren el va mirar espantat i ell va fer un somriure tan fort que li arribava fins a les galtes. No obstant això, Saül tenia una expressió una mica trista.

Va llançar la seva llibreta al foc.

El foc s'anava apagant a poc a poc, i la velocitat del tren es va reduir de tant en tant.

- Ja està - Va dir - Em perdones?

El fantasma va desaparèixer en un instant. El tren va parar, a la nit enmig d'un bosc, donant pas a Saül. Aquest últim va sortir trepitjat terra; es va girar per donar un últim cop d'ull. Quan es va tornar a girar, el tren va avançar, i es va anar donant un últim soroll, i fent un fum verd. Després, el tren va desaparèixer; però no d'haver passat com un tren normal, sinó que va desaparèixer després d'una massa de boira que semblava haver-se endut el tren. En Saül, alleujat i sense opció, va anar cap al bosc; intentava buscar un llogaret. Estar uns dies en aquest tren sense menjar ni beure només li feia pensar en tenir una mica d'acollí-me'n. El bosc era fosc, inundat de boira a cada pi i amb sons d'esquirol a més d'udols de llop. Estaba quasi nevant. Travessar la boira no li va ser fàcil, molt més quan va caminar durant mitja hora. No obstant això; aquesta preocupació va canviar quan va escoltar lladrucs de gos.

- Hola, hi ha algú?- Va cridar en Saül

Saül va veure un home molt aïllat amb una llanterna i un rifle a més d'un gos que no parava de borbollar: "Calla Gus" va repetir l'home.

- Qui és vostè... Què està fent?- Preguntà Saül.

- Home, què fas tu aquí... Sol... Al bosc? Soc el caçador del poble de...

El jove va interrompre al caçador:

- Poble? On?
- Calma, calma, el poble està seguint aquests senyals blancs d'aquí.
- Gràcies... Però, a quin dia som?- Va preguntar Saül
- Doncs sí que estàs una mica boix- El caçador va riure- Estem a 30 de novembre.